

baade med Koft og med Klæder, hvilket andrager ikke Ubetydeligt. Dernæst kan han vente at faae en Begjærdelsesløn af 400 Kr., men det er jo ikke tilstrækkeligt til Koft og endnu mindre til Klæder, og først naar han har naaet 600 Kr., kan han omtrent klare sig. Efter mange Mars Arbeide, naar han omtrent er opslidt, kan han endelig opnaa en Løn af et Par Tusind Kroner. Man vil heraf se, at ikke alene Veien er trang, men at det Maal, der kan naaes, heller ikke er stort, saa det forekommer mig, at hvis vi kunne gjøre Noget for de unge Mænd, der gaa denne Vej, bør vi det, og jeg skal i alt Fald henstille til den ærede Minister at tage det under Overvejelse. Jeg har endnu kun at tilføie et Par Ord om Postbudene i de større Provindsbyer. Jeg har ikke kunnet forstaa, hvorfor Postbudene i de større Provindsbyer ikke lønnes og ansættes paa samme Maade som Postbudene her i Kjøbenhavn. Saavidt jeg kunde vide, var Arbeidet omtrent det samme, men for at blive vis i min Sag henvendte jeg mig til en Postmester, der var kjendt med Forholdene saavel i Provindserne som i Kjøbenhavn, og han sagde, at det var fuldt ud lige saa besværligt, thi vel havde Postbudene i Kjøbenhavn flere Trapper at gaa op ad, men til Gjengæld havde Postbudene i Provindserne saa mange flere Aviser, meget store Pakker at gaa med. Er det nu Tilfældet, og det kan jo undersøges, synes jeg rigtignok, at vi fra vor Side her burde have dem i Grindring. Hermed skal jeg anbefale Sagen til den høitæredede Minister og til det kommende Udvalg.

Ryholm: Jeg tror egentlig, at man er berettiget til at sige, at Postvæsenet er en Folkesag, det er en Sag, som ligger det menige Folk nær. Enhver har jo meget med Postvæsenet at gjøre og interessere sig mere eller mindre derfor, og jeg tror derfor man kan sige, at Postvæsenet er Folkets Ven. Jeg føler mig derfor overbevist om, at naar vi endelig en Gang skulde til at gennemføre Reformen, vi da ville tage alt muligt Hensyn til Embedsmændene i denne Branche, og jeg kan ikke Andet end tro, at den Vængsel, der i saa mange Aar har hersket i Postetaten efter at faae denne Lov gennemført, er fuldt ud berettiget. Derfor har det glædet mig, at dette Lovforslag er fremkommet, og jeg har næret det Haab, at man i Aar skulde være kommen i alt Fald et Stykke frem med denne Reform af Postembedsmændenes Lønninger;

men jeg kan ikke negte, at dette Haab er glippet en hel Del for mig siden i Gaar Aftes, siden jeg i Bladene har læst en meget skarp Udtalelse, der fremkom fra den ærede Conseilspræsident paa et andet Sted. Jeg vil haabe, at jeg ikke har forstaaet den rigtig, og i saa Fald betyder det jo Intet, men har jeg forstaaet den rigtig, forekommer det mig rigtignok, at der ikke er levnet os meget Haab om at faae gennemført denne eller andre Reformen under denne Conseilspræsident. Men, som sagt, jeg tror, at jeg maa have taget feil, og det skal i saa Tilfælde være mig meget magtpaaliggende at faae denne Reform gennemført saa vidt som muligt. Denne Lønningslov for Postvæsenet indeholder to Reformen, som jeg vil tillade mig at omtale med nogle faa Ord. Den ene finder jeg heldig, den anden synes mig uheldig. Den heldige har allerede den ærede sidste Taler omtalt, det er nemlig Forandringen med Hensyn til Underbetjentene ved Postvæsenet. Jeg opfattede imidlertid maasse ikke den ærede sidste Taler rigtig, thi jeg forstod ikke, at han ansøgte, at Assistentene ere medtagne. Jeg tror dog, at Assistentene ere medtagne sammen med Fuldmægtigene, men mulig tager jeg feil heri. Jeg siger ligesom den ærede sidste Taler, at det er meget heldigt at faae denne Reform gennemført, saa at de unge Mennesker i Tide blive opdragne til med Selvansvar at udfylde deres Plads i Postvæsenets Tjeneste; det vil have stor Indflydelse paa deres Fremtid, og at disse unge Mænd blive fritagne for at staa i det private Tjenesteforhold, hvori de nu befinde sig til Postmestrene. Det er et Forhold, som er uheldigt saavel for Postmestrene som for deres Fuldmægtige og Assisterter. Deres Forhold er jo nu saaledes, at naar Postmesteren bliver misfornøiet af en eller anden Grund med sin Fuldmægtig, der jo derfor godt kan være et dygtigt Menneske, kan han uden videre sige til denne unge Mand: Reis, min Ven, og saa er denne unge Mand kastet paa Gaden, og meget ofte er hans Fremtid ødelagt med det Samme. Dette Forhold er i højeste Grad skadeligt for disse Mennesker, der, som den ærede foregaaende Taler nævnte, i flere Aar have ofret deres Tid og Kræfter i Postvæsenets Tjeneste i Haab om en Gang senere at komme frem. Det er desuden heldigt for Postmestrene at faae Forholdet forandret, thi for det Første er det en ren Indtægtskilde for dem at faae den mindre Kautionsforpligtelse, som vil følge af, at Fuldmægtigene overtage en Del af Kautionen, og dernæst slippe de for den meget strenge og næsten uoverkommelige Kontrol,